

ærede Medlem fra Fakse (Stauning) have misforstaaet det ærede Medlem fra Holbæk (Nøhr), idet han sagde, at han vilde slutte sig til hans Standpunkt i saa Henseende, men dernæst gik han mod det og sluttede sig til det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard). Ingen, der har fulgt Forhandlingen, vil nemlig benægte, at det ærede Medlem fra Holbæk udtrykkelig hævdede, at her burde Sygekasserne stilles frit i deres Vedtægter, medens de øvrige Medlemmer, som har udtalt sig herom, og til hvem jeg vil slutte mig, har hævdet, at de bemidlede Medlemmer burde have Ret til at forblive i Sygekasserne. Dette vil med andre Ord sige, at der blandt de øvrige Talere var Enighed om at foreslaa Ministeren at stryge disse Ord i § 6: „saa fremt Sygekassens Vedtægt indeholder en udtrykkelig Bestemmelse herom“. Hvis den højtærede Minister kan gaa med dertil, er der i Virkeligheden Enighed om dette Spørgsmaal.

Det andet Hovedspørgsmaal er, om de økonomiske Grænsers Fastsættelse skal ske ad administrativ Vej eller i Loven. Naar tidligere dette Spørgsmaal omtaltes i Pressen eller ude i Landet, fik man Indtrykket af, at der her var et principielt Modsætningsforhold mellem dem, der ønsker det frie Skøn, og dem, der ikke ønsker det. I denne Debat har det ganske tydeligt vist sig, at en saadan principiel Modsætning ikke mere findes. Der findes ingen, som vil det frie Skøn til Livs paa en saadan Maade, at der ikke bliver givet Plads derfor, og der findes heller ingen, der hævder et Skøn saa frit, at de ikke indrømmer, at der maa være Normer, som man i Almindelighed maa rette sig efter. Spørgsmaalet er nu reduceret til dette: Bør disse Regler staa i et administrativt Cirkulære, eller bør de staa i Loven? Herom er jeg unægtelig fuldstændig enig med det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) i, at det vilde være noget af en Falliterklæring uden videre at gaa ud fra, at Lovgivningsmagten ikke lige saa godt som Administrationen skulde kunne ordne denne Sag. Jeg blev ligefrem forbavset over det ærede Medlem fra Fakse (Stauning). Jeg er ikke ganske klar over, om det netop er i disse sidste Dage, at det ærede Medlem har faaet en saadan Beundring for de administrative Afgørelser, at de synes ham at være saa langt af foretrække for Lovgivningsbestemmelser. I Almindelighed synes jeg dog, man maa sige, at følges det her foreslaaede, saa betyder det kun dette, at i Stedet for en Afgørelse, som Lovgivningsmagten træffer,

faar man en Afgørelse af Indenrigsministeren med Støtte af en raadgivende Forsamling, og dette er i Virkeligheden at vende tilbage til noget lignende som den raadgivende Stænderforsamling i Forholdet til en Rigsdag. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Hurup i, at det stemmer bedst baade med vor Tid og med Rigsdagens Værdighed, at vi fastholder Rigsdagens Ævne til at træffe en lige saa god Afgørelse af dette Punkt som den, Ministeren træffer.

Tilbage er det tredje store Spørgsmaal om Fordelingen af Statstilskuddet. Det har selvfølgelig i høj Grad glædet mig, der vistnok var den første, der i sin Tid her i Salen pegede paa det uretfærdige i den nuværende Fordeling, at man nu er naaet saa vidt i Enighed paa dette Punkt. Atter her har det i Virkeligheden ikke drejet sig om noget principielt, men kun om en lille Nuance. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) i, at man ikke gør København nogen Uret ved at fastholde Beregningen paa Grundlag af Minimumstaksterne 40, 50 og 60 Øre, men der er alligevel her en saa forholdsvis ringe Uoverensstemmelse, at jeg ikke kan tænke mig, at Loven skulde strande herpaa. Den Kritik, som det ærede Medlem fra Hurup fremsatte over de københavnske Sygekasser, forekom mig ingenlunde særlig vidtgaaende; ogsaa jeg tror, at der er adskilligt ved de københavnske Sygekasser, som virkelig fortjener Kritik. Det undrede mig, at det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) viste sig saa overordentlig følsom, jeg kunde sige irriteret, paa dette Punkt. Han brugte meget stærke Udtryk som Fanatisme — jeg kom til at tænke paa, at han maaske paa en Maade er blevet smittet af Finansministeren, og man kunde maaske sige til ham, som hans Partifælle, det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), sagde til Finansministeren, at han er ved at blive for følsom. Saa følsom syntes det ærede Medlem fra Fakse mig næsten at være, at jeg sad og tænkte paa, at det ærede Medlem var fuldstændig moden til naar som helst at indtræde i den noksom berømte Kasse med den noksom berømte Paaskrift.

Jeg har omtalt disse tre Hovedspørgsmaal, fordi jeg tror, at man med Rette kan sige, at det er derom, Debatten har drejet sig. Men jeg kan ikke se, at Uenigheden har været saa stor, at man ikke tør nære det bedste Haab om at faa et godt Resultat. Om Ministerens Forhandlingsvillighed nærer jeg for mit Vedkommende